

Toekomstplan voor een olievlek

Elke stad in de wereld creëert een olievlek, maar de Brusselse is wel erg vervuילend, zegt **JOHAN VAN DEN DRIESSE**. Toch mag dat Vlaanderen niet tegenhouden om blijvend in de hoofdstad te investeren, want het kosmopolitische karakter ervan kan ook Vlaanderen sterker maken.

JOHAN VAN DEN DRIESSE

Wie? Ondernemer en gemeenteraadslid in Brussel-stad (N-VA). Hij schrijft in eigen naam.

Wat? Een fusie van gemeenten moet de aanzet worden voor een Brussel als stad van de toekomst.

Waarom? De Brusselse problemen schaden niet alleen Vlaanderen, maar ook de Brusselaars en de gebruikers van deze stad.

Steden worden steeds aantrekkelijker, omdat er steeds meer behoefte is aan een nabije werkplek, cultuur, diversiteit, onderwijs en verzorging. Vandaag leeft de helft van de wereldbevolking in steden en academici verwachten dat dit aandeel binnen vijftig jaar oploopt tot 75 procent.

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest verwacht de volgende tien jaar liefst 150.000 bijkomende inwoners. De voorbije tien jaar groeide de werkgelegenheid echter nauwelijks. Als Brussel een even grote banengroei had gekend als het gemiddelde van de andere Europese metropolen, dan waren er in die tijd vijftigduizend banen bijgekomen.

Maar ook op andere cruciale domeinen doet Brussel het niet goed. Het gemiddelde niveau van het Franstalig onderwijs is ondermaats en levert veel te weinig gediplomeerden en twee- en drietaaligen af. De woon- en wijkbeleving schiet op veel plaatsen tekort en ook veiligheid, netheid, huisvesting en mobiliteit schieten vaak tekort. Bovendien beschou-

wen veel Brusselse politici Vlaanderen als een rivaal en vergiftigen ze daardoor de relaties met Brussels belangrijkste (zaken)partner. Mede daarom houden velen het voor bekeken in deze stad en zoeken ze hun geluk in Vlaanderen. Daar kennen ze dikwijls integratieproblemen omdat het hen aan een diploma, talenkennis en inburgeringscapaciteiten ontbreekt. Vaardigheden die ze in Brussel niet hebben meegekregen. Ook op andere domeinen besmet het onderpresterende Brussel het omliggende Vlaanderen, want fenomenen als criminaliteit, onveiligheid, milieuproblemen en verkeersinfarcten stoppen niet aan een gewestsgrens.

De steutel: Vlaamse aanpak

Elke stad in de wereld creëert een olievlek, maar de Brusselse heeft een wel erg vervuילend karakter. De liefde voor steden is bij de doorsnee-Vlaming dikwijls beperkt en het feit dat Brussel niet goed bestuurd wordt, haar ellende exporteert en bovendien vooral Franstalig lijkt, maakt dat Brussel in Vlaanderen in het beste geval controversieel is. Brussel is door haar internationale rol samen met de Vlaamse havens nochtans de belangrijkste motor van zijn economie.

Wereldwijd zal er tussen de steden de komende tien jaar trouwens een enorme concurrentie losbarsten. Slechts die steden die het beste scoren op het vlak van levenskwaliteit en economische dynamiek zullen succesvol zijn om de besten van de nieuwe generaties te houden en aan te trekken.

Brussel is daar niet klaar voor. Het nieuwe beleidsplan van Brussel-stad, bijvoorbeeld, is provincialistisch en niet het plan van

Een grotere gastvrijheid moet de Vlaming meer naar Brussel halen. © pns

De houding van velen in Vlaanderen moet realistischer worden. Elke stad heeft een uitdeineffect, ook Brussel

een van de meest kosmopolitische steden in de wereld.

Brussel zit in een doodlopende straatje. Toch ligt de sleutel voor de oplossing in Brussel. Ik geef alvast een eerste aanzet.

De Vlaamse aanpak met accent op fatsoenlijk bestuur, transparantie, kwaliteit en aansprakelijkheid leidt in Brussel tot succes. De efficiëntie en de kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs, de Vlaamse cultuurhuizen en de welzijnsinstellingen in Brussel worden alom geprezen, ook bij de Franstaligen en nieuwe Brusselaars. Filosoof Eric Corijn en zakenman Alain Deneef stellen openlijk dat de dynamiek in het

cultureel kosmopolitisme in Brussel vooral door Nederlandstaligen gestalte wordt gegeven. Brussel kan dus absoluut wat extra Vlaamse insteek gebruiken.

We moeten beginnen met een fusie van de politiezones en de negentien gemeenten, in combinatie met districten. Het fusiemodel moet tot meer samenwerking leiden, efficiënter bestuur en meer financiële solidariteit. De fusiebeweging kan zorgen voor een momentum.

Een tweede *quick win* kan worden gerealiseerd als de Franse Gemeenschap voor haar onderwijs meer autonomie verleent aan de lokale schooldirecties en, bij ge-

breke aan gedetailleerde eindtermen, die van het Nederlandstalig onderwijs overneemt.

De twee gemeenschappen in Brussel, uiteraard inclusief de nieuwe Brusselaars, moeten vervolgens de relaties met Vlaanderen normaliseren. Dit houdt onder andere in dat Brussel afstand doet van elk plan tot gebiedsuitbreiding. Een grotere gastvrijheid met meer aandacht voor échte tweetaligheid moet de Vlaming ook meer naar Brussel halen.

De gewesten overschrijden

Daarna moeten de twee gemeenschappen en de nieuwe Brusselaars een plan uitwerken dat van Brussel de stad van de toekomst maakt. Daarbij moeten alle relevante actoren worden betrokken met behalve de inwoners ook de internationale gemeenschap, de pendelaars, de drie gemeenschappen en de twee grote gewesten. Eerst moet een duidelijk antwoord komen op de vraag hoe deze stad er over tien jaar moet uitzien. Op basis van een analyse van de huidige toestand moet dan een plan worden opgesteld waarbij de troeven van deze stad worden gemaximaliseerd en de zwakten worden aangepakt.

De houding van veel Vlamingen moet ook realistischer worden. Elke stad heeft immers een uitdeineffect. Na de normalisering van de relaties tussen Brussel en Vlaanderen kunnen dan ook hier gewestoverschrijdende materies als mobiliteit, milieu en veiligheid aangepakt worden. Dat gebrek aan structurele samenwerking schaadt vandaag beiden.

Brussel is een stad van kansen en kan de internationale speerpunt zijn die ook de sterkte van Vlaanderen mee bepaalt. Ik steek de hand uit. Wie doet mee?